

Arrest

nr. 179 180 van 12 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 mei 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, van het advies van 15 mei 2014 van de raadgevende geneesheer van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van drie beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en van twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 mei 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste en tweede verzoekende partij dienden bij aangetekend schrijven van 10 juli 2013 een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 oktober 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 juli 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Eerste en tweede verzoekende partij stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 7 februari 2014 dienden verzoekende partijen nogmaals een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een verblijfsmachtiging te krijgen voor henzelf en hun vier kinderen.

1.4. Op 24 maart 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om de tweede aanvraag van verzoekende partijen om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk te verklaren.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 maart 2014 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 februari 2014 ongegrond wordt verklaard. Eerste en tweede verzoekende partij stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Op 12 mei 2014 ging de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding over tot de intrekking van de beslissing van 28 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 februari 2014 ongegrond wordt verklaard.

1.7. De Raad stelde bij arrest nr. 125 685 van 16 juni 2014 de afstand van het geding vast inzake het beroep dat was ingesteld tegen de beslissing van 28 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 februari 2014 ongegrond wordt verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 mei 2014, op basis van het advies van een ambtenaar-geneesheer van 15 mei 2014, een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 februari 2014 ongegrond wordt verklaard. Hij nam dezelfde dag ten aanzien van de eerste, tweede en derde verzoekende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en ten aanzien van de eerste en de tweede verzoekende partij de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing van 26 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 februari 2014 ongegrond wordt verklaard, die verzoekende partijen op 10 juni 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.02.2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[K.S.A.] [...]

[S.L.] [...] + kinderen

[A.M.] [...]

[A.W.] [...]

[K.Z.A.] [...]

[A.R.] [...]

Nationaliteit: Pakistan

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 24.03.2014, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door [A.M.] die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch verslag arts-adviseur dd. 15.05.2014)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 15 mei 2014, dat verzoekende partijen op 10 juni 2014 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"[A.M.]

Vrouwelijk

Nationaliteit: Pakistan

[...]

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 07.02.2014.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

• Verwijzend naar de medische attesten d.d. 16.12.2013 en 04.09.2013 van de hand van dr. [J.T.] waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan slecht zien, astma, angst en psychische problemen.

• Verwijzend naar de medische attesten d.d. 18.05.2012 en 19.01.2013 van de hand van dr. [Ph.B.] waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan comeadystrofie bilateraal en aan nystagmus. Er wordt aan het visusprobleem verholpen door middel van een TV-loep.

• Verwijzend naar het document afkomstig uit het herkomstland d.d. 04.12.2013 dat hier enkel ter informatie geciteerd wordt aangezien de kwalificatie van de opsteller niet controleerbaar is.

• Verwijzend naar de stukken d.d. 16.12.2013 en 19.07.2012 afgeleverd door een psycholoog. De informatie in deze documenten is echter niet van die aard dat zij mijn beoordeling wijzigt van de diagnostische en klinische gegevens die blijken uit het voorgelegd doktersgetuigschrift.

Uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande het visusprobleem dient gesteld dat hieraan werd verholpen door middel van een TV-loep, aan de dystrofie van de cornea bilateraal is verder causaal niet te verhelpen. Aangaande de astma dient gesteld dat deze niet wordt gedocumenteerd door resultaten van longfunctieproeven noch door specialistische verslagen waaruit de noodzaak tot behandeling zou mogen blijken. Aangaande de angst en de psychische problemen dient gesteld dat deze eigen zijn aan de onzekere levensfase die betrokkene doormaakt en absoluut van voorbijgaande aard zijn. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit is de tweede bestreden "beslissing".

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die eerste verzoekende partij op 10 juni 2014 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“[...]

De heer

[...]/naam : [K.]

[...]/voornaam : [S.A.]

[...]

[...]/nationaliteit : Pakistan

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

[...]

binnen 0 dagen na de kennisgeving

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

[...]

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

[...]

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05.12.2013, ter kennis gebracht op 05.12.2013.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die tweede verzoekende partij op 10 juni 2014 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“[...]

De mevrouw

[...]/naam : [S.]

[...]/voornaam : [L.]

[...]

[...]/nationaliteit : Pakistan

+ [...]/kinderen

[A.W.] [...]

[K.Z.A.] [...]

[A.R.] [...]

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

[...]

binnen 0 dagen na de kennisgeving

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in bezit van een geldig visum

[...]

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

[...]

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05.12.2013, ter kennis gebracht op 05.12.2013 “

Dit is de vierde bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die derde verzoekende partij op 10 juni 2014 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

”[...]

De mevrouw

[...]/naam : [A.]

[...]/voornaam : [M.]

[...]

[...]/nationaliteit : Pakistan

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

[...]

binnen 30 dagen na de kennisgeving

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.“

Dit is de vijfde bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die eerste verzoekende partij op 10 juni 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[...]

Aan de heer

[...]/naam : [K.]

[...]/voornaam : [S.A.]

[...]

[...]/nationaliteit : Pakistan

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

[...]

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

De beslissing tot verwijdering van 26.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

[...]

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

[...]

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05.12.2013, ter kennis gebracht op 05.12.2013. Betrokkene vertoont niet de minste intentie om het grondgebied te verlaten en toont ook niet aan dat ze stappen onderneemt om haar vertrek voor te bereiden."

Dit is de zesde bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die tweede verzoekende partij op 10 juni 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[...]

Aan mevrouw

[...]/naam : [A.]

[...]/voornaam : [M.]

[...]

[...]/nationaliteit : Pakistan

+ [...]/kinderen

[A.W.] [...]

[K.Z.A.] [...]

[A.R.] [...]

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

[...]

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

De beslissing tot verwijdering van 26.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING:

[...]

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

[...]

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

[...]

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05.12.2013, ter kennis gebracht op 05.12.2013. Betrokkene vertoont niet de minste intentie om het grondgebied te verlaten en toont ook niet aan dat ze stappen onderneemt om haar vertrek voor te bereiden.“

Dit is de zevende bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. Verwerende partij werpt op dat in het belang van een goede rechtsbedeling, om de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en om een vlotte afhandeling van een zaak mogelijk te maken in principe voor elke vordering een afzonderlijk geding moet worden aangespannen. Zij licht toe dat van deze regel enkel kan worden afgeweken wanneer bepaalde vorderingen zozeer samenhangen dat het aangewezen is om ze samen te behandelen, doch dat een dergelijke samenhang niet wordt aangetoond wat betreft het beroep gericht tegen de beslissing van 26 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 februari 2014 van verzoekende partijen ongegrond wordt verklaard en het beroep tegen de beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod. Zij meent dat om die reden het beroep gericht tegen de beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod onontvankelijk is.

3.1.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen hebben geduid dat indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd dit tot gevolg heeft dat zij worden hersteld in hun vorige rechtstoestand en zij dus, nu hun aanvraag om machtiging tot verblijf voorheen ontvankelijk werd verklaard, opnieuw in het bezit moeten worden gesteld van een attest van immatriculatie. Zij geven aan dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten en de hieraan gekoppelde inreisverboden in dat geval ook niet rechtsgeldig opgelegd kunnen zijn. Verwerende partij houdt derhalve onterecht voor dat verzoekende partijen de samenhang tussen de eerste en de zesde en de zevende bestreden beslissing niet hebben aangetoond.

De exceptie wordt verworpen.

3.2.1. Verwerende partij werpt daarnaast op dat het beroep tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten en de bestreden inreisverboden onontvankelijk is omdat geen middel, in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, wordt aangevoerd.

3.2.2. De uiteenzetting van verwerende partij als zouden verzoekende partijen nagelaten hebben een middel te ontwikkelen tegen de derde, vierde, vijfde, zesde en zevende bestreden beslissing mist evenwel feitelijke grondslag. Verzoekende partijen hebben in een afzonderlijk middel namelijk aangegeven

waarom zij van oordeel zijn dat voormelde beslissingen dienen te worden vernietigd en hun uiteenzetting laat toe te besluiten dat zij een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. Zij zetten immers uiteen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden genomen ten aanzien van een vreemdeling die over een attest van immatriculatie kan beschikken en dat de motivering van verwerende partij ter onderbouwing van de inreisverboden incorrect is. Zij lichten hierbij toe dat niet kan worden verwezen naar het feit dat eerste en tweede verzoekende partij geen gevolg gaven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 5 december 2012 aangezien zij later door verwerende partij in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie.

De exceptie wordt verworpen.

3.3. De Raad merkt ambtshalve op dat het door de ambtenaar-geneesheer op 15 mei 2014 opgestelde advies een onderdeel vormt van de eerste bestreden beslissing aangezien in deze beslissing uitdrukkelijk naar dit advies wordt verwezen en verzoekende partijen niet aantonen dat zij er enig belang bij hebben om dit advies op zich – daargelaten de vraag of dit advies “een beslissing” in de zin van artikel 39/1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is – afzonderlijk aan te vechten. De raadvrouw van verzoekende partijen erkent ter terechtzitting dat het niet zinvol is voormeld advies afzonderlijk aan te vechten en stelt afstand te doen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen het advies van de ambtenaar-geneesheer van 15 mei 2014 als een afzonderlijke “beslissing”.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekende partijen voeren in een eerste middel dat is gericht tegen de beslissing van 26 mei 2014 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 februari 2014 ongegrond wordt verklaard de schending aan van de artikelen 9ter, § 1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van het vertrouwensbeginsel.

Hun betoog luidt als volgt:

“Artikel 9 ter, paragraaf 1, al. 1 van de Vreemdelingenwet voorziet het volgende:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De door hun raadsman op 06/02/2014 aangetekend ingediende aanvraag tot medische regularisatie omwille van de ernstige ziekte van dochter [M.] een van verzoekers (geboren op 01/11/1994, dus 19 jaar) steunde op de volgende medische stukken:

1. Standaard medisch getuigschrift DVZ dd. 16/12/2013 van Dr. [J.T.], die vaststelt dat [M.] voornamelijk lijdt aan drie zeer ernstige aandoeningen, waarvoor zij behandeld wordt. Zij is tevens in hoge mate gehandicapt en mantelzorg is vereist.

De mogelijke gevolgen en complicaties bij stopzetten van de behandeling zijn een hoog risico op volledig zichtverlies, psychische decompensatie en zelfmoord, e.a.

2. Omstandig medisch getuigschrift 16/12/2013 van Dr. [T.]:

- levenslange behandeling, geen alternatief voor de behandeling,*
- nabijheid van een hospitaal is onontbeerlijk,*
- risico op blindheid,*
- mantelzorg noodzakelijk,*
- dramatische gevolgen in geval van terugkeer naar haar herkomstland,*
- zij kan onmogelijk alleen reizen.*

3. Medisch verslag 04/09/2013 van Dr. [T.].

4. Vier doorverwijzingen van de patiënte door Dr. [T.] dd. 04/09/2013 naar verschillende collega's.

5. Psychologisch verslag dd. 16/12/2013 van mevrouw [C.J.], psychologe.

6. Evolutieverslag en doelstellingen tot reëducatie dd. 19/07/2012 van de Vzw LA LUMIERE

7. Verslag dd. 18/05/2012 van de Vzw LA LUMIERE met vraag tot materiële hulp.

8. Attest resultaat oogonderzoek dd. 29/01/2013 door Dr. [P.B.] van de Vzw LA LUMIERE: 85% zichtverlies (volgens het BOBI-barema).

9. Medisch verslag dd.04/12/2013 van Dr. [A.A.] van de KASHIF CLINIC in Pakistan (in de Engelse taal).

10. Afspraak met Prof. [B.L.] van het UZ Gent voor 15/10/2014.

Het vorig medisch advies van 27/03/2014 van de arts-adviseur, waarop de ongegrondheidsbeslissing gestoeld is, werd als volgt gemotiveerd:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande het visusprobleem dient gesteld dat hieraan werd verholpen door middel van een TV-loep, aan de dystrofie van de cornea bilateraal is verder causaal niet te verhelpen.

Aangaande de astma dient gesteld dat deze niet wordt gedocumenteerd door resultaten van longfunctieproeven noch door specialistische verslagen waaruit de noodzaak tot behandeling zou mogen blijken. Aangaande de angst en de psychische problemen dient gesteld dat deze eigen zijn aan de onzekere levensfase die betrokkene doormaakt en absoluut van voorbijgaande aard zijn. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar bij verblijft.

Hieruit blijkt dus dat de arts-adviseur toen kennelijk geen rekening gehouden heeft met alle voorgelegde elementen, gehecht aan de aanvraag, te weten:

- het psychologisch verslag dd. 16/12/2013 van mevrouw [J.],
- het evolutieverslag en doelstellingen tot re-educatie dd. 19/07/2012 van de VZW LA LUMIERE;
- verslag van de VZW LA LUMIERE van 18/05/2012,
- het medisch verslag dd. 04/12/2013 van Dr. [A.A.] van de KASHIF CLINIC in Pakistan,
- en de voor 15/10/2014 geplande afspraak met Prof. [B.L.] van het UZ te Gent.

Zijn nieuw medisch advies dd. 15/05/2014 wordt nu als volgt gemotiveerd:

- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 16.12.2013 en 04.09.2013 van de hand van dr. [J.T] waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan slecht zien, astma, angst en psychische problemen.
- Verwijzend naar de medische attesten d.d. 18.05.2012 en 19.01.2013 van de hand van dr. [P.B.] waaruit blijkt dat betrokkene lijdt aan corneadystrofie bilateraal en aan nystagmus. Er wordt aan het visusprobleem verholpen door middel van een TV-loep.
- Verwijzend naar het document afkomstig uit het herkomstland d.d. 04.12.2013 dat hier enkel ter informatie geciteerd wordt aangezien de kwalificatie van de opsteller niet controleerbaar is.
- Verwijzend naar de stukken d.d. 16.12.2013 en 19.07.2012 afgeleverd door een psycholoog. De informatie in deze documenten is echter niet van die aard dat zij mijn beoordeling wijzigt van de diagnostische en klinische gegevens die Wijken uit het voorgelegd doktersgetuigschrift.

Uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande het visusprobleem dient gesteld dat hieraan werd verholpen door middel van een TV-loep, aan de dystrofie van de cornea bilateraal is verder causaal niet te verhelpen. Aangaande de astma dient gesteld dat deze niet wordt gedocumenteerd door resultaten van longfunctieproeven noch door specialistische verslagen waaruit de noodzaak tot behandeling zou mogen blijken. Aangaande de angst en de psychische problemen dient gesteld dat deze eigen zijn aan de onzekere levensfase die betrokkene doormaakt en absoluut van voorbijgaande aard zijn. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Derhalve is er vanuit

medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft

Hierop wensen verzoekers als volgt te repliceren:

Eerst en vooral wordt de bewering van de arts-attaché dat de kwalificatie van de opsteller van het document uit het herkomstland dd. 04/12/2013, nl. Dr. [A.A.] van de KASHIF CLINIC in Pakistan, niet controleerbaar is, zonder zijn bewering op enerlei manier te staven, onaanvaardbaar en onredelijk is, terwijl deze kwalificatie wel degelijk controleerbaar is. Waarom zou dit niet controleerbaar zijn ?

Hoe dan ook werd er tegen dit document geen enkel tegenargument opgeworpen om de inhoud ervan te kunnen negeren of in twijfel te brengen.

De arts-attaché kon dit belangrijk medisch element dus bezwaarlijk louter ter informatie citeren, zonder verdere reactie op de inhoud ervan.

Ten tweede beweert de arts-attaché dat het psychologisch verslag dd. 16/12/2013 van mevrouw [J.] en het evolutieverslag en doelstellingen tot re[-e]ducatie dd. 19/07/2012 van de Vzw LA LUMIERE niet van die aard zijn om zijn beoordeling te wijzigen, zonder echter enige toelichting te geven, zodat het voor verzoekers onbegrijpelijk is waarom deze medische elementen niet van aard zijn de beoordeling van de arts-attaché te wijzigen.

Ten derde minimaliseert de arts-attaché de ernst van de aandoening van dochter [M.], door te stellen dat haar angst en haar psychische problemen van voorbijgaande aard zijn en eigen zijn aan de onzekere levensfase die zij doormaakt, waaruit hij besluit dat er aldus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat, zodat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar haar land van herkomst.

Welnu, integendeel, Dr. [T.] schreef op blz. 5 van zijn op 16/12/2013 opgesteld omstandig medisch getuigschrift "MEDIMMIGRANT" omtrent de behandeling in het herkomstland: "Pas de prise en charge possible des troubles visuels et psychologiques."

Verder schreef Dr. [T.] betreffende de risico's voor de gezondheid in geval van terugkeer naar het herkomstland: "Dramatiques, elle serait condamnée a une vie recluse ou de mendicité."

Volgens een vaststaande rechtspraak dient de arts-adviseur verantwoording af te leggen voor zijn stelling, indien hij het niet eens is met de diagnose van de behandelende geneesheer, quod non in casu.

Ten vierde stelt de arts-attaché - onterecht - dat de astma niet gedocumenteerd wordt door resultaten van longfunctieproeven noch door specialistische verslagen waaruit de noodzaak tot behandeling zou mogen blijken.

Welnu, integendeel, in het standaard medisch getuigschrift dd. 16/12/2013 van Dr. [T.] werd het volgende vermeld:

" Asthme cf. une consultation en Belgique pour un gros épisode de bronchospasmes sévères ... n'a pas été spécifiquement exploré en Belgique, mais il est sévère du par l'épisode que j'ai traité ... Aggravation et risque de complication majeure, décès."

In het omstandig medisch getuigschrift MEDIMMIGRANT opgesteld op 16/12/2013 vermeldt Dr. [T.] opnieuw:

" Crises d'asthme...."

Het ontbreken van specialistische verslagen is nog geen argument om de noodzaak tot behandeling uit te sluiten. Integendeel, de ernst van de aandoening werd voldoende gestaafd door de behandelende arts, wat door de arts-attaché niet werd tegengesproken.

Aldus werd het advies uitgebracht op basis van een onvolledig gestaafde motivatie en is dus behandeld op bijzonder onzorgvuldige wijze, onder miskennen van het principe van nauwkeurigheid en het principe dat elke nadelige beslissing uitgebracht moet worden na onderzoek van alle voorgelegde elementen ter zake, quod non in casu.

Bovendien moet worden vastgesteld dat de arts-adviseur opnieuw verzuimd heeft concreet na te gaan of en in welke mate er een adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Hier wordt opnieuw verwezen naar een arrest van de Raad van State nr. 223.961 van 19 juni 2013, die als volgt oordeelde:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus toegelaten dat een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard, enkel omdat de door de verzoeker aangevoerde aandoeningen geen directe bedreiging voor zijn leven vormen en omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, doch zonder dat werd onderzocht of die aandoeningen een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhouden Dit is in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit hetgeen hierboven in punt 7.1 is uiteengezet. Zoals eveneens hierboven is uiteengezet, is de verwijzing in het bestreden arrest naar artikel 3 van het EVRM als hogere norm dan de Vreemdelingenwet absoluut niet dienstig, alleen al omdat die verdragsbepaling geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving verbiedt. Het enige middel is gegrond. "

Waarop het hierna volgend uittreksel van de Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht & IPR 03-07-2013 (nr.6-2013) uit de website Vreemdelingenrecht.be met de volgende opmerkingen in voormelde Nieuwsbrief:

"De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) mag de medische regularisatie (artikel 9ter Verblijfswet) niet beperken tot 'direct levensbedreigende ziektes' of een 'kritieke' gezondheidstoestand'. Dat zegt de Raad van State (RvS) in arrest nr. 223.961.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert een hoge drempel voor toepassing van artikel 3 EVRM in medische zaken. De Raad vindt een verwijzing naar die drempel absoluut niet bruikbaar voor artikel 9ter Vw. Artikel 3 EVRM is slechts een minimumnorm en verbiedt geen ruimere bescherming in de nationale wetgeving (met name in artikel 9ter Vw).

De DVZ moet volgens hetzelfde RvS-arrest ook beide mogelijkheden voor toepassing van artikel 9ter Vw. onderzoeken:

- "een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit"
- "een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of land van wettig verblijf".

De ene mogelijkheid is niet afhankelijk van de andere.

Met dit arrest bevestigt de Raad van State wat ondertussen ook vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geworden is.

De Dienst Vreemdelingenzaken deelt mee dat hij sinds midden februari 2013 zijn praktijk heeft aangepast. Voortaan zou de DVZ alle aspecten van artikel 9ter onderzoeken en motiveren. "

Bovendien verwezen verzoekers naar het hierna volgend uittreksel van de Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht & IPR 11-09-2012 (nr.8-2012) uit de website Vreemdelingenrecht.be

"4. RvV veroordeelt DVZ toepassing van medische filter voor 9ter aanvragen

Sinds 16 februari 2012 verklaart DVZ de overgrote meerderheid van de 9ter (medische regularisatie) aanvragen onontvankelijk "omdat uit het medische dossier niet kon worden afgeleid dat de verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit met name omdat er "geen directe levensbedreiging" is in de zin van de EHRM rechtspraak: d.w.z. een kritieke gezondheidstoestand of vergevorderd stadium van de ziekte.

Volgens de RvV arresten 83.956 van 29 juni 2012 en 84.293 van 6 juli 2012 miskent deze DVZ motivering artikel 9ter van de Verblijfswet en de formele motiveringsplicht. Artikel 9ter beschermt niet alleen tegen directe levensbedreigingen, maar ook tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling is in het land waar de aanvrager naar zou moeten terugkeren. Voor toepassing van de medische filter moet DVZ beide elementen nagaan en motiveren.

Deze arresten bevestigen de analyse van Kruispunt M-I in nieuwsbrieven nr. 5-2012 en nr.6- 2012.

Wat zegt de wet ?

De "medische filter" die sinds 16 februari 2012 is ingevoerd in artikel 9ter Verblijfswet, laat DVZ toe om 9ter-aanvragen onontvankelijk te verklaren als de (ambtenaar-)geneesheer van DVZ oordeelt dat "de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid." §1, eerste lid van artikel 9ter Vw beschermt elke ziekte "die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft" (= het land waar betrokkene naar zou moeten terugkeren na afwijzing van de 9ter aanvraag).

Wat zegt de RvV ?

De RvV vernietigt de DVZ praktijk (waarbij een ziekte onontvankelijk verklaard wordt omdat zij geen directe levensbedreiging inhoudt) vanuit volgende overwegingen:

Doordat de DVZ in casu het tweede deel van art. 9ter §1, eerste lid niet motiveerde, oordeelt de RvV dat de formele motiveringsplicht is geschonden.

RvV arrest nr. 83.956 overweegt nog dat DVZ er misschien van uitgaat dat het tweede deel niet van toepassing kan zijn als het eerste deel al niet van toepassing is. Maar die beoordeling is niet terug te vinden in de motieven van de beslissing, en komt niet toe aan de RvV.

Verder benadrukt de RvV de parlementaire voorbereiding waaruit blijkt dat DVZ bij het beoordelen van de ontvankelijkheid ook moet rekening houden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen.

De RvV stelt dat de motivering van een DVZ-beslissing de aanvrager minimaal moet toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. Anders is de motivering niet pertinent en draagkrachtig."

De motivatie van tegenpartij ontlast tegenpartij geenszins de twee wettelijke voorwaarden, onafhankelijk van elkaar, na te leven, enerzijds het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de adequate medische verzorging in het land van herkomst, en anderzijds de ernst van de medische aandoening van betrokkene na te gaan, quod non in casu.

De arts-adviseur van tegenpartij kan bezwaarlijk gevolgd worden in zijn stelling:

" Aangaande de angst en de psychische problemen dient gesteld dat deze eigen zijn aan de onzekere levensfase die betrokkene doormaakt en absoluut van voorbijgaande aard zijn",

zonder tevens de graad van de ernstigheid ervan te bepalen en de gevolgen ervan voor het leven of de fysieke integriteit van de dochter van verzoekers.

De arts-adviseur kon evenmin besluiten dat er geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat, zonder tegenspraak van de vaststellingen van Dr. [T.], nl. in zijn omstandig medisch verslag van 16/12/2013, die de dramatische gevolgen voor het leven van de patiënte aanstipt in geval van terugkeer naar het herkomstland en die vaststelt dat er nood is aan ernstige opvolging op psychologisch vlak, wat volgens hem is uitgesloten in het land van herkomst.

Huidig verzoek tot nietigverklaring strekt zich eveneens uit tot het medisch advies dd. 15/05/2014 van de ambtenaar-geneesheer ingevolge de recente rechtspraak uitgaande van een in cassatie gewezen recent arrest nr. 223.806 van 11/06/2013 van de Raad van State, waaruit volgt dat een medisch advies de waarde heeft van een interlocutoire akte, vatbaar voor beroep.

Verzoekers menen dan ook dat het medisch advies inhoudelijk een schending uitmaakt van artikelen 9 ter en 62 van de Vreemdelingenwet.

4.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer (de tweede bestreden "beslissing"), immers vastgesteld dat uit het door verzoekende partijen voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat derde verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of voor haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekende partijen werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, stelt de door verwerende partij aangestelde controlearts expliciet dat de aandoeningen waaraan derde verzoekende partij lijdt geen reëel risico inhouden voor haar leven of haar fysieke integriteit en er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf. Deze arts heeft tevens aangegeven dat het visusprobleem van derde verzoekende partij reeds werd verholpen door middel van een TV-loep, dat de dystofie van de cornea bilateraal niet kan worden verholpen, dat wat betreft de vastgestelde astma niet blijkt dat een behandeling noodzakelijk is en dat de angst en de psychische problemen van derde verzoekende partij eigen zijn aan de onzekere levensfase waarin zij zich bevindt en dat deze absoluut van voorbijgaande aard zijn en hij heeft gemotiveerd dat deze vaststellingen aanleiding geven tot het besluit dat er ook geen reëel risico bestaat dat derde verzoekende partij, ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling in haar land van herkomst, in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partijen toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er moet ook worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat de motieven van de motieven moeten worden weergegeven of dat elk document dat bij een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt gevoegd gedetailleerd moet worden besproken. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat de formele motiveringsplicht is geschonden omdat de ambtenaar-geneesheer die het advies opstelde dat aan de basis ligt van de eerste bestreden beslissing weliswaar heeft aangegeven dat hij een door hen overgemaakt document uit Pakistan louter ter informatie citeert omdat de kwalificatie van de opsteller van dit document niet duidelijk is, doch niet nader heeft toegelicht waarom hij meende dat de steller van dit document zijn kwalificatie niet controleerbaar is of omdat deze ambtenaar-geneesheer niet nader uiteenzette waarom hij oordeelde dat de inhoud van twee verslagen van de v.z.w. La Lumière die zijn opgesteld door een psychologe zijn beoordeling van diagnostische en klinische gegevens die blijken uit een doktersgetuigschrift niet wijzigt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Waar verzoekende partijen de motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing – en derhalve ook van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 15 mei 2014 – inhoudelijk in vraag stellen voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 34*) en er dus “een onmogelijkheid om te reizen” bestaat (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Het betreft hier dus vreemdelingen “die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 9*). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 35* en *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Verzoekende partijen stellen in eerste instantie dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer onterecht heeft geoordeeld dat het door hen aangebrachte document met hoofding “*Kashif Clinic*” van 4 december 2013 enkel ter informatie kan worden geciteerd omdat de kwalificatie van de opsteller van dit document niet controleerbaar is. Zij houden voor dat dit document werd opgesteld door dr. A.A., een arts die zij in Pakistan consulteerden. Aangezien voormeld document niet werd ondertekend is het evenwel niet kennelijk onredelijk om te stellen dat de kwalificatie van de opsteller niet controleerbaar is. Het gegeven dat de controlearts niet nader heeft uiteengezet waarom hij oordeelde dat de kwalificatie van de opsteller van voormeld document onduidelijk is laat op zich niet toe te besluiten dat deze arts dit document incorrect heeft beoordeeld.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat een ambtenaar-geneesheer uiteraard geen “*tegenargumenten*” moet opwerpen ten aanzien van de inhoud van een document die hij niet bewijskrachtig acht.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat ook niet blijkt welk belang verzoekende partijen bij hun grief hebben. In het document waarnaar zij verwijzen kan immers worden gelezen dat derde verzoekende partij sedert jonge leeftijd soms kortademig is en dat haar in Pakistan werd uiteengezet hoe zij deze problemen kan vermijden en dat haar medicatie werd voorgeschreven ter behandeling van dit ademhalingsprobleem. Indien verzoekende partijen zouden moeten worden gevolgd in hun standpunt dat de ambtenaar-geneesheer onterecht bewijskracht aan dit document heeft ontzegd dan blijkt uit dit stuk dat derde verzoekende partij voorheen in Pakistan kon beschikken over en toegang had tot de passende zorgverstrekking. Dit stuk geeft niet aan dat derde verzoekende partij niet kan reizen en dat zij in haar land van herkomst niet over een adequate zorg kan beschikken, zodat niet blijkt dat het dienstig

is ter onderbouwing van haar standpunt dat zij om medische redenen in België, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf dient te worden gemachtigd.

In een tweede onderdeel van het middel voeren verzoekende partijen aan dat zij niet akkoord gaan met de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat de inhoud van de verslagen van 18 mei 2012 en 16 december 2013 zijn beoordeling van de diagnostische en klinische gegevens die reeds blijken uit het hem voorgelegde doktersgetuigschrift niet kan wijzigen. Zij tonen hiermee evenwel niet aan dat deze arts de inhoud van deze documenten incorrect heeft beoordeeld, dat hij dienstige gegevens over het hoofd zag of dat hij op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam dat derde verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte, zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen. In dit verband moet worden vastgesteld dat in het verslag van 16 december 2013 dat door een psychologe werd opgesteld melding wordt gemaakt van het feit dat derde verzoekende partij vaak last heeft van ernstige angstaanvallen die samenhangen met haar gevoel van onzekerheid of het feit dat haar familie zich in een onzekere situatie bevindt en dat om haar te helpen verschillende technieken werden aangewend, onder meer relaxatietechnieken, dat zij werd geïnformeerd over haar symptomen, dat haar werd geleerd haar emoties onder woorden te brengen en dat haar zelfvertrouwen werd versterkt. De door verwerende partij aangestelde controlearts heeft hiermee duidelijk rekening gehouden. Hij heeft immers verwezen naar de *“angst en psychische problemen”* van derde verzoekende partij en gesteld *“dat deze eigen zijn aan de onzekere levensfase die betrokkene doormaakt”*. Hij heeft vervolgens geconcludeerd dat deze psychische problemen *“absoluut van voorbijgaande aard zijn”* en niet toelaten te besluiten dat zij in haar land van herkomst in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. Verzoekende partijen stellen dat deze conclusie niet correct is aangezien de arts die zij consulteerden aangaf dat er in Pakistan geen ondersteuning bij problemen met het gezichtsvermogen en bij psychologische problemen bestaat en derde verzoekende partij in dat land zou veroordeeld zijn tot een leven als kluizenaar of bedelaar. Verzoekende partijen gaan er echter aan voorbij dat de door verwerende partij aangestelde controlearts op basis van de hem voorgelegde gegevens geen nood aan een behandeling zonder dewelke derde verzoekende partij in een onmenselijke of vernederende situatie zou terechtkomen weerhield. Er dient bovendien ook te worden gesteld dat het standpunt van de arts die zij zelf consulteerden dat er in Pakistan geen behandeling mogelijk is voor de psychische problemen van derde verzoekende partij volledig ongestaafd blijft en dat diens overweging dat indien derde verzoekende partij zal moeten terugkeren naar haar land van herkomst zij veroordeeld is tot een leven als kluizenaar of als bedelaar geen gefundeerde medische vaststelling is die door de controlearts in aanmerking moet worden genomen, maar een loutere bewering en uit het aan de Raad voorgelegde dossiers geenszins blijkt dat verzoekende partijen in Pakistan ooit behoeftig of sociaal geïsoleerd waren. Bijkomend moet worden gesteld dat ook de artsen die verzoekende partijen consulteerden aangaven dat de visusproblemen die derde verzoekende partij heeft in het geheel niet – dus ook niet in België – kunnen worden behandeld.

Verzoekende partijen lijken verder uit het oog te verliezen dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer niet verplicht is om de visie van de arts die zij zelf consulteerden te volgen. Hij dient, als controlearts, op basis van de voorliggende overtuigingsstukken zelf een medische analyse te maken. Hierbij moet worden benadrukt dat de door verwerende partij aangestelde controlearts heeft gemotiveerd dat hij van oordeel is dat een astmatische aandoening slechts moet worden behandeld indien de noodzaak hiertoe blijkt uit de resultaten van longfunctieproeven en specialistische verslagen en het staat niet ter discussie dat deze documenten niet werden voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer die werd aangesteld om de aangevoerde medische problematiek te beoordelen heeft dus een analyse doorgevoerd van de aangebrachte stukken en het komt de Raad niet toe om dit onderzoek over te doen. De stelling van verzoekende partijen dat een huisarts die zij consulteerden melding maakte van het feit dat hij derde verzoekende partij behandelde wegens ernstige bronchospasmen doet aan het voorgaande geen afbreuk. Voormelde huisarts erkende daarenboven dat geen doorgedreven onderzoek inzake deze problematiek werd doorgevoerd, wat toch zou mogen worden verwacht nu verzoekende partijen voorhouden dat het om een ernstig medisch probleem gaat dat reeds vele jaren aanhoudt.

De Raad dient daarenboven te herhalen niet blijkt welk belang zij hebben bij hun grief dat de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer onredelijk optrad door slechts het bestaan van een noodzaak aan een behandeling voor astma te willen aanvaarden indien deze vereiste blijkt uit objectieve onderzoeksresultaten en/of specialistische verslagen. Zij geven immers aan dat derde verzoekende partij in Pakistan medische zorgen kreeg toen zij in dat land hulp zocht omwille van kortademigheid en dat een behandeling in Pakistan, ongeacht de noodzaak, dus kan worden verkregen.

De door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer stelde in voorliggende zaak vast dat het visusprobleem van derde verzoekende partij niet kan worden behandeld, dat de angstaanvallen en de psychische problemen waarnaar wordt verwezen samenhangen met omgevingsfactoren en van voorbijgaande aard zijn en er, gelet op het ontbreken van de vereiste onderzoeksresultaten, niet blijkt dat een behandeling van de astmaproblematiek bij derde verzoekende partij noodzakelijk is.

Indien niet blijkt dat een aandoening die ter onderbouwing van een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt ingediend effectief een medische behandeling vereist dan dient, zoals reeds gesteld, niet te worden nagegaan of bepaalde medische zorgen in het land van de aanvrager beschikbaar en toegankelijk zijn. De eventuele vaststelling dat bepaalde medische zorgen niet beschikbaar of toegankelijk zijn laat in dat geval immers niet toe te besluiten dat de aanvrager bij gebrek aan een adequate behandeling in een onmenselijke of vernederende situatie terechtkomt. De verwijzing van verzoekende partijen naar het arrest van de Raad van State van 19 juni 2013 met nr. 223.961 en naar de inhoud van de nieuwsbrieven Vreemdelingenrecht en IPR is niet dienstig aangezien hierin niet wordt aangegeven dat indien een behandeling van een aangevoerde medische problematiek niet vereist blijkt er toch een onderzoek zou moeten gebeuren naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgverlening in het land van herkomst van de vreemdeling die aan deze aandoening lijdt.

Uit het advies van de door verwerende partij aangestelde ambtenaar-geneesheer van 15 mei 2014 blijkt dat deze arts zich niet heeft beperkt tot de vaststelling dat een aangevoerde medische problematiek geen directe bedreiging voor het leven vormt of dat een aandoening niet kritiek is. De controlearts heeft duidelijk rekening gehouden met de twee in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat een machtiging tot verblijf om medische redenen kan worden afgegeven en toegelicht dat de beschreven aandoeningen *“actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene”* en dat er *“actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling is wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.”*

De uiteenzetting van verzoekende partijen geeft geen aanleiding tot de conclusie dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij of de door haar aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.1.2.3. Aangezien verwerende partij de eerste bestreden beslissing nam op basis van een analyse die werd doorgevoerd door een door haar aangestelde ambtenaar-geneesheer en niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze enig dienstig stuk over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van zijn advies of dit advies niet deugdelijk werd voorbereid kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

4.1.2.4. Inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel kan het volstaan te stellen dat verzoekende partijen nalaten, op een voor de Raad begrijpelijke wijze, uiteen te zetten waarom zij van oordeel zijn dat dit beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is, gelet op het ontbreken van de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel dat betrekking heeft op de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten en de beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod geven verzoekende partijen te kennen dat zij de materiële motiveringsplicht geschonden achten.

Zij stellen het volgende:

“Huidig verzoek strekt zich eveneens uit tot de drie bevelen om het grondgebied te verlaten, Bijlage 13, als gevolg van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing waardoor verzoekers terug zullen vallen in de situatie waarin zij als gevolg van de ontvankelijkheidsbeslissing van 24/03/2014 opnieuw recht zullen hebben op een attest van immatriculatie in afwachting van een nieuwe beslissing ten gronde. Hiertoe kan worden verwezen naar artikel 7 van het K.B. van 15/09/2006 tot wijziging van de wet van 15/2/1980.

Het behoud van deze Bijlagen 13, is onverenigbaar met de annulatie van een ongegrondheidsbeslissing.

In dit verband wijzen verzoekers naar de website van de RVV die zijn rechtspraak verduidelijkte in twee in de algemene vergadering van 23/10/2013 gewezen arresten, nr. 112.576 en 112.609, waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten dient geannuleerd te worden na annulatie van de hoofdbeslissing waaraan het gekoppeld is.

Dezelfde opmerkingen worden aangehaald i.v.m. het inreisverbod, Bijlage 13 sexies, met dien verstande dat hiertegen nog een onderscheiden grief wordt aangehaald, nl. dat de motivatie van het inreisverbod is dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 05/12/2013, terwijl hieraan geen gevolg diende gegeven te worden, gelet op de beslissing dd. 24/03/2014, waarbij hun tweede aanvraag 9 ter ontvankelijk bevonden werd, zodat zij in het bezit gesteld werden van een attest van immatriculatie, waardoor hun verblijf wettelijk was en tegenstrijdig was met het moeten gevolg geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.”

4.2.2. Verzoekende partijen stellen in wezen dat indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd dit tot gevolg heeft dat de derde, vierde en vijfde bestreden beslissing evenzeer dienen te worden vernietigd omdat zij dan gerechtigd waren en zijn op de afgifte van een attest van immatriculatie. Het uitgangspunt van de theorie van verzoekende partijen doet zich evenwel niet voor. Zij hebben niet aangetoond dat er redenen zijn om de eerste bestreden beslissing te vernietigen. Verzoekende partijen betwisten voorts niet dat zij zonder geldig visum in het Rijk verblijven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht inzake de derde vierde en vijfde bestreden beslissing wordt niet aangetoond.

4.2.3. Wat betreft de zesde en de zevende bestreden beslissing – de beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod aan eerste en tweede verzoekende partij – stelt de Raad vast dat verwerende partij heeft gemotiveerd dat zij toepassing maakte van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat verwerende partij toe om een inreisverbod met een maximale geldigheidsduur van drie jaar op te leggen aan de vreemdeling *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*.

Verwerende partij heeft in de zesde en de zevende bestreden beslissing gemotiveerd dat eerste en tweede verzoekende partij geen gevolg hebben gegeven aan de hen op 5 december 2013 betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partijen wijzen er evenwel terecht op dat verwerende partij op 24 maart 2014 de beslissing nam om hen in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie. Ingevolge de afgifte van deze attesten van immatriculatie werden de bevelen van 5 december 2013 opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet op hetzelfde ogenblik beschikken over een tijdelijke verblijfstitel en onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij kon derhalve op 26 mei 2014 niet meer dienstig verwijzen naar het feit dat eerste en tweede verzoekende partij geen gevolg gaven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die op 24 maart 2014 werden opgeheven. Het standpunt van verwerende partij als zou de afgifte van een attest van immatriculatie slechts tot gevolg hebben dat de uitvoerbaarheid van de bevelen om het grondgebied te verlaten tijdelijk wordt geschorst vindt geen steun in de rechtspraak van de Raad van State (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530; RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)) en verwerende partij gaat hoe dan ook voorbij aan het feit dat het kennelijk onredelijk is om te verwijzen naar het feit dat verzoekende partijen geen stappen ondernamen om het grondgebied te verlaten op een ogenblik dat zij zelf had aangegeven dat verzoekende partijen tijdelijk in het Rijk konden verblijven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht inzake de zesde en de zevende bestreden beslissing wordt aangetoond.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

5. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben afstand gedaan van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing en zij hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Zij hebben wel een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de zesde en de zevende bestreden beslissing. Aangezien er grond is om

toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de eerste, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing worden verworpen

Artikel 2

De afstand van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing wordt vastgesteld.

Artikel 3

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 mei 2014 tot het opleggen van een inreisverbod aan eerste en tweede verzoekende partij worden vernietigd.

Artikel 4

De vordering tot schorsing van de bij artikel 3 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffie

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK